

1.

Charles mi hledání jeho dveří opravdu ulehčil: Byly potíštěné fotkou jeho samého v životní velikosti, široce se usmíval a měl na sobě zářivě bílý plášť, na jehož náprsnice stálo „MUDr. et MDDr. Charles Spencer“ a pod tím: „Ten nejlepší, kterého pro své zuby můžete získat.“

Nepočítala jsem však s tím, že fotka začne zpívat, jakmile se dotknu kliky.

„Čisti čisti zuby si!“ zavřeštěl z plna hrdla pěkným tenorem na melodii „*Třpyť se, třpyť se hvězdičko*“. Polekaně jsem se rozhlédla po chodbě. Můj ty bože, nešlo by to o něco tišěji? Už tak jsem měla celou dobu pocit, že mě někdo po-

zoruje, ačkoli tu kromě fotky Charlese nikdo nebyl vidět, jen dveře, kam až oko dohlédlo. To moje spočinulo hned na dalším rohu, v zásadě bych se tam nejradši rozběhla a celou akci zarazila. Moje svědomí mě skoro zabilo. Tohle bylo jako tajně číst něčí deník, jen mnohem horší. Navíc jsem kvůli tomu musela spáchat loupež, ačkoli je sporné, zda to bylo opravdu tak nemorální, jak to zní. Právnicky vzato to samozřejmě byla krádež, ale tenhle typ kožešinové ušanky, kterou jsem Charlesovi zcizila, sluší jen málokomu. Většina lidí v ní vypadá jako tupá ovce a Charles není výjimkou, takže jsem mu v zásadě udělala laskavost. Jenom doufám, že nikdo nepřišel do mého pokoje a neviděl mě, jak s tou zatracenou čepicí ležím v posteli. Protože tak to opravdu bylo: Ležela jsem v posteli a spala. S uloupenou ušankou na hlavě. Ale nezdálo se mi něco pěkného, nýbrž jsem se ve snu vydala někoho špehovat. Někoho, kdo se možná právě chystal zlomit srdce Lottie (známé též coby nejlepší zaplétačka copů, pekařka cukroví, zaříkávačka psů a utěšitelka holčičích duší pod sluncem). A protože nikdo na světě neměl dobromyslnější srdce než Lottie (oficiálně mimochodem naše chůva), nesmělo se to za žádných okolností stát. Takže v tomhle případě doufejme účel světi prostředky. Nebo ne?

Vzdychla jsem. Proč to muselo být vždycky tak komplikované?

„Nedělám to přece pro sebe, dělám to pro Lottie,“ řekla jsem polohlasem pro případ, že bych měla neviditel-

ného posluchače, pak jsem se zhluboka nadechla a stiskla kliku.

„No tak, no tak, žádné lajdačení!“ Charlesova fotka zvedla ukazováček a zase začala zpívat. „*Čisti čisti zuby si, ať se ti pak do pusy nedostane žádný...?*“

„Ehm... kaz?“ zašeptala jsem rozpačitě.

„Správně! Ačkoli když to zazpíváš, zní to mnohem pěkněji.“ Dveře se rozletěly a Charles si dál zvesela prozpěvoval: „*Když si zuby čistím chvilku, nebudu mít v puse díрку!*“

„Fakt nedovedu pochopit, co na tobě Lottie vidí,“ zamumlala jsem, překročila práh a naposledy se rozhlédla po chodbě. Pořád nebylo nic vidět.

Za dveřmi na mě naštěstí nečekala zubní ordinace, ale prosluněné golfové hřiště. A Charles, tentokrát ve 3D, v kostkovaných kalhotách švihal golfovou holí. Moc se mi ulevilo, že jsem se neobjevila v nějakém nepřístojném snu (podle studií je třicet pět procent mužských snů o sexu) a hned jsem svůj outfit přizpůsobila okolnostem: tričko s límečkem, plátěné kalhoty, golfové boty a – protože jsem prostě nemohla odolat – stylová kšiltovka. Tak samozřejmě, jak mi to jen šlo, jsem se přiloudala blíž. Dveře na chodbu se za mnou jemně zaklaply a teď stály jako podivný umělecký kus na trávníku.

Po přistání se Charlesův míček odkutálel elegantním obloukem přímo do jamky a Charlesův doprovod, muž tak v jeho věku s nápadně pěknými zuby, tiše zaklel.

„No, co na to říct?“ Charles se k němu otočil s triumfál-

ním úsměvem. Pak jeho pohled padl na mě a usmál se ještě víc. „Jé, ahoj, malá Liv. Viděla jsi to? Tomu se říká hole-in-one. A tím jsem taky suverénně vyhrál naši malou partičku.“

„Ehm, jo, skvělé,“ řekla jsem pochvalně.

„Ano, je to tak, že?“ Charles se škytavě rozesmál a položil mi ruku na rameno. „Smím tě představit. Ten, co se kouká tak zamračeně, je můj starý přítel ze studií Antony. Ale neměj strach, daří se mu dobře, jen se mnou není zvyklý prohrávat.“

„To skutečně ne.“ Antony mi potřásl rukou. „Jsem ten typ přítele, který je prostě ve všem lepší: Měl jsem lepší známky, jezdím v modernějších autech, vedu úspěšnou praxi a vždycky jsem si odvěkl hezčí přítelkyni.“ Zasmál se. „A na rozdíl od Charlieho mám ještě všechny vlasy.“

Aha, takže tenhle sen to byl. Teď je mi ještě víc líto, že ho musím rušit.

Antony si pěti prsty projel své husté vlasy a triumf v Charlesově výrazu byl ten tam. „Jsou ženy, kterým připadají muži s pleší docela atraktivní,“ zamumlal.

„Ach ano!“ souhlasila jsem s ním rychle. „Například Lottie.“

A moje máma. Ta je koneckonců zamilovaná do Charlesova holohlavého bratra Ernesta. Ale údajně ne kvůli pleši, ovšem prostě proto.

„Kdo je Lottie?“ chtěl vědět Anthony a já jsem na odpověď byla napjatá úplně stejně jako on. Teď se ukáže, jestli to Charles s Lottie myslí vážně.

Přinejmenším se zase usmíval, když vyslovil její jméno. „Lottie je... co je to?“ Nad golfovým hřištěm se najednou rozezněl vysoký tón a přerušil ho.

Zrovna teď. „Na budík je každopádně ještě brzo,“ šeptala jsem si poplašeně, a když Antony dodal: „Mně to zní spíš jako hlásič požáru,“ v panice jsem se obrátila ke dveřím. Jestli se teď Charles probudí, celý sen se sesype a já se propadnu do ničeho, což je nanejvýš nepříjemná zkušenost, kterou už nechci znovu zažít. Vysoký tón dál nabíral na hlasitosti a nebe začalo mít praskliny, takže jsem se rozeběhla ke dveřím a stiskla kliku přesně v okamžiku, kdy se mi začala propadávat země pod nohama. Jedním velkým krokem jsem přeskočila přes práh a zabouchla za sebou dveře.

Zachráněná. Ale moje mise rozhodně ztroskotala. Pokud šlo o Charlesovy city k Lottie, nebyla jsem o nic chytřejší než předtím. I když se při jejím jméně usmíval.

Charlesova fotka zase začala zpívat svoji píseň o čištění zubů.

„Ach jo, sklapni,“ okřikla jsem ji a fotka ukřivděně zmlkla. A pak jsem to zaslechla, uprostřed toho náhlého mlčení: známé a neblahé šelestění, jen pár metrů ode mě. Ačkoli jsem nikoho neviděla a rozumný hlas v mé hlavě mi říkal, že je to beztak jen sen, nemohla jsem potlačit strach, který ve mně bublal stejně neblaze jako to šelestění. Aniž bych věděla, co dělám nebo před kým utíkám, znovu jsem se rozeběhla.